Agatha Christie

Dispariție misterioasă

Un mesager special adusese o notă. Poirot o citi şi o rază de bucurie şi interes îi apăru în privire. Îi dădu drumul omului să plece, spunându-i câteva cuvinte şi apoi se întoarse spre mine.

— Împachetează ceva repede, prietene, mergem la Sharples.

Am tresărit la menționarea faimoasei reşedințe de țară a lordului Alloway. Şef al noului minister al apărării, recent înființat, lordul Alloway era un membru de bază al cabinetului. Ca şi sir Ralph Curtis, conducătorul unei mari firme de construcții, el se făcuse remarcat în Camera Comunelor şi acum se vorbea deschis despre el ca un om de viitor şi ca despre candidatul cel mai posibil la funcția de prim ministru, dacă zvonurile despre starea sănătății domnului David Macadam s-ar fi dovedit fondate.

Un mare Rolls-Royce ne aştepta jos şi când am început să rulăm în întuneric l-am copleşit pe Poirot cu întrebări.

— Ce naiba ar putea vrea de la noi la ora asta aşa târzie? L-am întrebat. Era trecut de 11.

Poirot dădu din cap.

— Ceva extrem de urgent, fără îndoială.

— Îmi amintesc, am spus eu, că acum câțiva ani a fost un scandal destul de urât în legătură cu Ralph Curtis, care pe atunci, cred, făcuse nişte speculații cu acțiuni. În cele din urmă a fost achitat, însă, probabil, ceva de felul ăsta s-a întâmplat din nou.

— Dar n-ar fi fost deloc necesar să trimită după mine în miilocul

Agatha Christie

Dispariţie misterioasă

Un mesager special adusese o notă. Poirot o citi şi o rază de bucurie şi interes îi apăru în privire. Îi dădu drumul omului să plece, spunându-i câteva cuvinte şi apoi se întoarse spre mine.

— Împachetează ceva repede, prietene, mergem la Sharples.

Am tresărit la menţionarea faimoasei reşedinţe de ţară a lordului Alloway. Şef al noului minister al apărării, recent înfiinţat, lordul Alloway era un membru de bază al cabinetului. Ca şi sir Ralph Curtis, conducătorul unei mari firme de construcţii, el se făcuse remarcat în Camera Comunelor şi acum se vorbea deschis despre el ca un om de viitor şi ca despre candidatul cel mai posibil la funcţia de prim ministru, dacă zvonurile despre starea sănătăţii domnului David Macadam s-ar fi dovedit fondate.

Un mare Rolls-Royce ne aştepta jos şi când am început să rulăm în întuneric l-am copleşit pe Poirot cu întrebări.

— Ce naiba ar putea vrea de la noi la ora asta aşa târzie? L-am întrebat. Era trecut de 11.

Poirot dădu din cap.

— Ceva extrem de urgent, fără îndoială.

— Îmi amintesc, am spus eu, că acum câţiva ani a fost un scandal destul de urât în legătură cu Ralph Curtis, care pe atunci, cred, făcuse nişte speculaţii cu acţiuni. În cele din

urmă a fost achitat, însă, probabil, ceva de felul ăsta s-a întâmplat din nou.

— Dar n-ar fi fost deloc necesar să trimită după mine în mijlocul nopţii, prietene.

I-am împărtăşit opinia şi restul călătoriei s-a desfăşurat în linişte. După ce a părăsit Londra, puternica maşină acceleră şi sosirăm la Sharples în mai puţin de o oră.

Un majordom impunător ne conduse de îndată într-un mic birou unde lordul Alloway ne aştepta. Se ridică să ne întâmpine un om înalt, uscăţiv care părea totuşi să radieze putere şi vitalitate.

— Domnule Poirot, sunt încântat să vă văd. Este pentru a doua oară când guvernul apelează la serviciile dumneavoastră. Îmi amintesc foarte bine ce-aţi făcut pentru noi în timpul războiului, când primul ministru a fost răpit în modul acela uimitor. Deducţiile dumneavoastră excelente şi, aş adăuga, discreţia dumneavoastră – au salvat situaţia.

Ochii lui Poirot străluciră o clipă.

— Să înţeleg atunci, milord, că este încă un caz discret?

— În cel mai înalt grad. Sir Harry şi cu mine… Oh, să fac prezentările – amiral sir Harry Weardale, şeful marinei – domnul Poirot şi… Să-mi amintesc, căpitanul…

— Hastings, l-am ajutat eu.

— Am auzit de multe ori de dumneavoastră domnule Poirot, spuse sir Harry, dându-i mâna. Este o afacere excepţională şi dacă aţi putea-o soluţiona, v-am fi extrem de recunoscători.

Mi-a plăcut pe dată de şeful marinei, un marinar solid, direct, un tip sigur, de modă veche.

Poirot se uită întrebător la amândoi şi Alloway începu povestirea.

— Desigur, înţelegeţi că totul e secret, domnule Poirot. Am pierdut ceva extrem de important. Planurile noului tip de submarin „Z” ne-au fost furate.

— Când s-a întâmplat asta?

— În seara aceasta, acum mai puţin de trei ore. Vă puteţi da seama, domnule Poirot de dimensiunile catastrofei. Este esenţial ca pierderea să nu devină publică. Am să vă spun faptele cât mai concis posibil. Musafirii mei în acest weekend au fost amiralul, aici prezent, soţia şi fiul său, doamna Conrad, o doamnă binecunoscută în societatea londoneză. Doamnele s-au retras să se culce devreme – pe la ora 10; la fel şi domnul Leonard Weardale. Sir Harry se află aici parţial în scopul de a discuta cu mine construcţia acestui nou tip de submarin. Ca urmare, i-am cerut domnului Fitzroy, secretarul meu, să scoată planurile din seiful care se află în colţul acela şi să mi le pregătească şi, de asemenea, să aducă şi alte documente ce aveau legătură cu subiectul în discuţie. În timp ce el se îndeletnicea cu asta, amiralul şi cu mine ne plimbam pe terasă, fumând trabucuri în plăcuta atmosferă caldă de iunie. Am terminat de fumat şi de discutat şi ne-am hotărât să ne apucăm de treabă. În momentul în care ne-am întors de la capătul terasei, mi s-a părut că văd o umbră strecurându-se pe fereastra franceză de acolo, traversând terasa şi apoi dispărând. Totuşi, nu i-am dat deloc atenţie. Ştiam că Fitzroy era în camera asta şi niciodată nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla ceva rău. Desigur, asta e vina mea. Deci, ne-am întors de pe terasă şi-am intrat în încăpere prin fereastră în acelaşi moment în care Fitzroy a pătruns din hol.

— Ai pregătit tot ce aveam nevoie, Fitzroy? L-am întrebat.

— Cred că da, lord Alloway. Toate documentele sunt pe biroul dumneavoastră, răspunse el. Şi-apoi ne ură noapte bună.

— Aşteaptă doar o clipă, am zis, îndreptându-mă spre birou. S-ar putea să am nevoie de ceva despre care nu ţi-am spus.

M-am uitat repede prin hârtiile care erau aşezate acolo.

— Ai uitat ceea ce era mai important dintre toate, Fitzroy, am zis. Planurile propriu zise ale submarinului!

— Planurile sunt chiar deasupra, lord Alloway.
— Dar nu, nu sunt, i-am răspuns, răsfoind documentele.
— Dar le-am pus acolo acum mai puţin de un minut!
— Bine, dar nu mai sunt aici, i-am zis.

Fitzroy se apropie cu o expresie uimită. Lucrurile păreau incredibile. Ne-am uitat prin toate documentele de pe birou; am răscolit seiful, dar în cele din urmă a trebuit să ne consolăm că documentele dispăruseră… Şi dispăruseră în scurtul interval de circa trei minute în care Fitzroy lipsise din încăpere.

— Dar de ce plecase din încăpere? Interveni Poirot brusc.
— Asta l-am întrebat şi eu, exclamă sir Harry.
— Se pare, spuse lordul Alloway, că, exact în momentul când terminase cu aranjatul documentelor pe biroul meu, a fost surprins de ţipătul unei femei. Se repezi în hol. Pe scară o văzu pe camerista franţuzoaică a doamnei Conrad. Fata arăta supărată şi albă la faţă şi spuse că văzuse o stafie – o siluetă îmbrăcată în alb, care se mişca fără zgomot. Fitzroy râse de spaima acesteia şi-i spuse, mai mult sau mai puţin politicos, să nu facă pe proasta. Apoi se întoarse în camera asta în care intram şi noi.
— Totul pare foarte clar, aprecie Poirot căzut pe gânduri. Singura problemă e dacă servitoarea a ajutat în calitate de complice? A ţipat în complot cu tovarăşul ei care lucra afară sau el aştepta acolo doar în speranţa că i s-ar ivi ocazia? Cred că era un bărbat, nu o femeie ceea ce aţi văzut.
— Nu pot să vă spun, domnule Poirot. A fost doar o umbră.

Amiralul bufni într-un fel atât de deosebit încât nu putea să nu atragă atenţia.

— Cred că domnul amiral are ceva de zis, spuse Poirot liniştit cu un uşor zâmbet. Aţi văzut umbra asta, sir Harry?
— Nu, n-am văzut-o răspunse celălalt. Şi nici Alloway. Ramura unui copac s-a mişcat, sau cam aşa ceva şi abia după aceea, când am descoperit furtul, el a tras concluzia că cineva traversase terasa. Imaginaţia i-a jucat o festă, asta-i tot.

— De obicei nu prea mi se spune c-aş avea multă imaginaţie, zise lordul Alloway zâmbind.

— Prostii, toţi avem imaginaţie. Cu toţii putem crede c-am văzut mai mult decât e adevărat. Am petrecut o viaţă pe mare şi am ochii mai buni decât ai unuia de pe uscat. Mă uitam direct pe terasă şi aş fi văzut şi eu acelaşi lucru dacă ar fi fost ceva.

Era foarte hotărât în privinţa asta. Poirot se ridică şi se îndreptă repede spre fereastră.

— Îmi permiteţi? Întrebă el. Trebuie să rezolvăm problema asta dacă se poate.

Ieşi pe terasă şi noi îl urmarăm. Îşi scoase o lanternă din buzunar şi lumină stratul de iarbă de la marginea terasei.

— Unde a traversat terasa, milord? Întrebă el.

— Aş zice de partea cealaltă a ferestrei.

Poirot continuă să mai lumineze locurile cu lanterna câteva minute, străbătând terasa până-n capăt şi-napoi. Apoi o stinse şi se îndreptă din umeri.

— Sir Harry are dreptate şi dumneavoastră greşiţi, milord, spuse el liniştit. A plouat serios mai devreme în seara asta. Oricine ar fi trecut prin iarbă ar fi trebuit să lase urme de paşi. Dar nu sunt… Niciuna.

Privirea sa trecu de la un bărbat la celălalt. Lordul Alloway arăta uimit şi nu prea convins; amiralul îşi exprimă în mod gălăgios satisfacţia.

— Ştiam că nu puteam să dau greş, declară el. Am încredere în ochii mei în orice situaţie.

Era însăşi imaginea unui bătrân şi cinstit lup de mare, încât nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— Asta ne face să ne rezumăm la oamenii din casă, spuse calm Poirot. Să intrăm. Acum, milord, în timp ce domnul Fitzroy vorbea cu camerista pe scară, ar fi putut cineva să se folosească de ocazie şi să ne intre în bibliotecă dinspre hol?

Lordul Alloway negă, dând din cap.

— Absolut imposibil, ar fi trebuit să treacă pe lângă el ca s-o facă.

— Dar domnul Fitzroy – sunteţi sigur de el, da?

Lordul Alloway se înroşi.

— Absolut, domnule Poirot. Răspund de loialitatea secretarului meu. Este imposibil ca el să fie implicat în afacere în vreun fel.

— Totul pare imposibil, remarcă Poirot cam sec. Poate că planurile şi-au pus o pereche de aripi şi-au zburat – comme ça! Bătu din buze ca un comic heruvim.

— Toată afacerea este imposibilă, declară nerăbdător lordul Alloway. Dar vă rog, domnule Poirot, nici să nu vă gândiţi să-l suspectaţi pe Fitzroy. Gândiţi-vă doar, dacă ar fi dorit să ia planurile, nimic n-ar fi fost mai uşor pentru el decât să le copieze fără să-şi dea osteneala de a le fura?

— Aici, milord, spuse Poirot aprobator, aţi făcut o remarcă bien juste – văd că aveţi o minte ordonată şi metodică. L'Angleterre poate să fie fericită că vă are.

Lordul Alloway păru cam stânjenit de această neaşteptată explozie de laude. Poirot se reîntoarse la chestiune.

— Camera în care aţi stat toată seara…

— Da, sufrageria?

— Şi ea are o fereastră care dă pe terasă, căci, îmi amintesc, aţi spus că aţi ieşit pe acolo. N-ar fi fost posibil ca cineva să iasă prin fereastra de la sufragerie şi să intre prin asta de la birou, în timp ce domnul Fitzroy ieşise din cameră şi să se reîntoarcă în sufragerie în acelaşi fel?

— Dar l-am văzut atunci, obiectă amiralul.

— Nu, dacă eraţi cu spatele, mergând în direcţia opusă.

— Fitzroy a lipsit din cameră numai câteva minute, atât timp cât ne-a luat să mergem până la capătul terasei şi înapoi.

— Nu contează – este o posibilitate – de fapt, singura, după cum stau lucrurile.

— Dar nu era nimeni în sufragerie când am ieşit, spuse amiralul.

— Poate au venit după aceea.

— Vreţi să spuneţi, zise lordul Alloway rar, că atunci când Fitzroy a auzit-o pe fată ţipând şi a ieşit, cineva era deja ascuns în sufragerie şi că ei au intrat şi au ieşit prin ferestre şi apoi au plecat din sufragerie după ce Fitzroy s-a întors în camera asta?

— Mintea dumneavoastră metodică din nou, spuse Poirot înclinându-se.

— Dumneavoastră explicaţi lucrurile perfect.

— Să fi fost vreunul dintre servitori?

— Sau vreun musafir. Camerista doamnei Conrad a ţipat.

— Exact, ce-mi puteţi spune despre doamna Conrad?

Lordul Alloway se gândi pentru o clipă.

— Vă spuneam că este o doamnă bine cunoscută în societate. E adevărat că dă petreceri mari şi se duce peste tot. Dar se ştie foarte puţin despre adevărata ei origine şi despre cum şi-a petrecut viaţa în trecut. Este o doamnă care frecventează foarte mult cercurile diplomatice şi ale Foreign Office-ului. Serviciul secret ar vrea să ştie de ce.

— Înţeleg, spuse Poirot. Şi ea a fost invitată aici în weekendul ăsta…

— Ca s-o putem observa mai îndeaproape, să zicem.

— Parfaitment! S-ar fi putut ca ea să vă fi făcut foarte frumuşel figura.

Lordul Alloway arăta cam încurcat şi Poirot continuă.

— Spuneţi-mi, milord, s-a făcut vreo referinţă în prezenţa ei în legătură cu subiectele pe care dumneavoastră şi amiralul urmaţi să le discutaţi împreună?

— Da, recunoscu celălalt. Sir Harry a spus: „Şi acum hai la submarinul nostru! La treabă!” sau ceva de felul ăsta.

— Înţeleg, făcu Poirot pe gânduri. Milord este foarte târziu, dar afacerea e urgentă. Aş vrea să chestionez pe membrii acestei petreceri familiare, imediat dacă este posibil.

— Bineînţeles că se poate aranja, răspunse lordul Alloway. Lucrul dificil este că n-am vrea să se afle mai mult decât

trebuie. Sigur, nu-i nici o pro-blemă cu lady Juliet Weardale şi cu tânărul Leonard, dar doamna Conrad, dacă nu e vinovată, se află într-o situaţie diferită. Poate că ar trebui să menţionaţi numai că lipseşte un document important, fără să specificaţi de ce fel sau să intraţi în circumstanţele dispariţiei sale.

— Exact asta îmi propuneam şi eu, sublinie Poirot, plin de satisfacţie. De fapt, în toate trei cazurile. Domnul amiral să mă ierte, dar chiar şi cele mai bune soţii…

— Nu mă interesează, făcu sir Harry. Toate femeile pălăvrăgesc, scumpele de ele! Aş vrea ca Juliet să vorbească mai mult şi să joace bridge ceva mai puţin. Dar aşa sunt femeile în zilele noastre, niciodată nu sunt fericite dacă nu dansează sau nu joacă cărţi. Să-i trezesc pe Juliet şi pe Leonard, nu-i aşa Alloway?

— Mulţumesc. Am s-o chem pe camerista franţuzoaică. Domnul Poirot doreşte s-o vadă şi ea poate să-şi trezească stăpâna. Mă duc să aranjez asta acum. Între timp, îl trimit aici pe Fitzroy.

Domnul Fitzroy era un tânăr palid, subţire, cu pince-nez şi o expresie efeminată. Declaraţia sa a coincis practic cuvânt cu cuvânt cu ceea ce lordul Alloway ne spusese deja.

— Dumneavoastră personal ce credeţi, domnule Fitzroy?

Domnul Fitzroy ridică din umeri.

— Fără îndoială, cineva care ştia ce avea să urmeze aştepta afară ca să i se ivească ocazia. Putea să vadă prin fereastră ceea ce se întâmpla în cameră şi să se strecoare înăuntru când eu am plecat. Păcat că lordul Alloway n-a pus să fie urmărit tipul atunci când l-a văzut.

Poirot nu l-a contrazis, în schimb l-a întrebat:

— Crezi povestea cameristei – c-a văzut o fantomă?

— Ei, nu prea, domnule Poirot!

— Vreau să spun, că ea chiar a crezut asta?

— O, în această privinţă nu pot să mă exprim. Părea, în mod sigur, cam supărată. Se ţinea cu mâinile de cap.

— Aha! Strigă Poirot cu aerul unuia care a făcut o descoperire. Chiar aşa – şi ea este, fără îndoială, o fată drăguţă?

— Nu i-am luat seama în mod deosebit, spuse domnul Fitzroy pe un ton reţinut.

— Ai văzut-o şi pe stăpâna ei, da?

— De fapt, am văzut-o. Era sus, în capul scărilor şi o striga „Léonie!” Apoi m-a văzut şi, bineînţeles, s-a retras.

— Sus, spuse Poirot, încruntându-se.

— Bineînţeles, îmi dau seama că totul este foarte neplăcut pentru mine, sau mai degrabă ar fi fost, dacă lordul Alloway nu l-ar fi văzut din întâmplare pe omul acela plecând într-adevăr. În orice caz, m-aş bucura dacă aţi dori să-mi cercetaţi camera şi să mă percheziţionaţi.

— Chiar doreşti asta?

— Sigur că da.

Nu ştiu ce i-ar fi răspuns Poirot, dar în acel moment reapăru lordul Alloway şi ne informă că cele două doamne, precum şi Leonard Weardale se aflau în sufragerie.

Femeile erau în neglijeuri care le veneau bine. Doamna Conrad era o femeie frumoasă de 35 de ani, cu păr auriu şi o uşoară tendinţă de embonpoint. Lady Juliet Weardale trebuie să fi avut 40 de ani, era înaltă şi brunetă, foarte subţire, încă frumoasă, cu mâini şi picioare superbe şi o purtare neliniştită, buimăcită. Fiul ei era un tânăr subţirel, muieratic, în contrast mare cu tatăl său inimos şi direct, după câte am putut să-mi dau seama.

Poirot i-a dat drumul cu povestioara asupra căreia ne înţelesesem şi apoi le-a explicat că dorea să ştie dacă vreunul auzise sau văzuse ceva în seara aceea, care ar putea să ne ajute.

Adresându-se întâi doamnei Conrad, a întrebat-o dacă ar putea să fie atât de bună şi să-i spună ce făcuse exact.

— Staţi să văd… M-am dus sus. Mi-am sunat camerista. Apoi, pentru că nu-şi făcea apariţia, am ieşit şi am strigat-o. Am auzit-o vorbind pe scări. După ce mi-a periat părul i-am

dat drumul – era într-o foarte curioasă stare nervoasă. Am citit o vreme şi-apoi m-am culcat.

— Şi dumneavoastră, lady Juliet?

— M-am dus direct sus şi m-am culcat. Eram foarte obosită.

— Dar cartea ta, dragă? Întrebă doamna Conrad, zâmbind dulce.

— Cartea mea? Lady Juliet se înroşi.

— Da, ştii, când i-am dat drumul Léoniei, urcai scările. Ai spus că ai coborât în sufragerie după o carte.

— O, da, am coborât. Am… Am uitat.

Lady Juliet îşi încleştă nervoasă mâinile.

— Aţi auzit-o pe camerista doamnei Conrad ţipând, milady?

— Nu, nu, n-am auzit-o.

— Ce curios, pentru că trebuie să fi fost atunci în sufragerie.

— N-am auzit nimic, spuse lady Juliet pe un ton mai ferm.

Poirot se întoarse spre tânărul Leonard.

— Monsieur?

— N-am făcut nimic. M-am dus direct sus şi m-am închis înăuntru.

Poirot îşi mângâia bărbia.

— Aşadar, mă tem că n-am nimic aici care să mă ajute. Mesdames et monsieur, regret, regret teribil că v-am deranjat din somn pentru aşa un fleac. Primiţi scuzele mele, vă rog.

Gesticulând şi cerându-şi scuze, îi conduse pe toţi afară. S-a întors cu franţuzoaica, o fată drăguţă, cu o privire îndrăzneaţă. Alloway şi Weardale ieşiseră cu doamnele.

— Acum mademoiselle, spuse Poirot pe un ton răţoit, hai spune-mi adevărul. Nu-mi spune mie basme. De ce-ai ţipat pe scară?

— Ah, monsieur, am văzut o siluetă înaltă, toată în alb…

Poirot o opri, făcând cu arătătorul un gest energic.

— Nu ţi-am spus, fără basme? Stai să ghicesc. Te-a sărutat, nu-i aşa? Domnul Leonard Weardale, vreau să zic?

— Eh bine, monsieur, şi de fapt ce-i un sărut?

— În aceste împrejurări, e cât se poate de natural, răspunse Poirot galant. Că sunt eu sau Hastings aici… Dar spune-mi ce s-a întâmplat.

— A urcat după mine şi m-a prins. M-am speriat şi am ţipat. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi ţipat, dar s-a apropiat de mine ca o pisică. Apoi a apărut monsieur le secrétaire. Domnul Leonard a fugit sus pe scări. Şi ce puteam să-i spun? Mai ales unui jeune homme comme ça – tellement comme il faut? Ma foi, am inventat o fantomă.

— Aşa totul se explică, exclamă Poirot bine dispus. Apoi te-ai dus în camera stăpânei tale. Care-i camera, apropo?

— Este la capăt, monsieur. Pe acolo.

— Direct deasupra biroului deci. Bien, mademoiselle, nu te mai reţin şi la prochaine fois, să nu mai ţipi.

După ce-o conduse afară se întoarse spre mine zâmbind.

— Un caz interesant, nu Hastings? Încep să-mi vină câteva mici idei. Et vous?

— Ce făcea Leonard Weardale pe scară? Nu-mi place tânărul acela, Poirot. E o puşlama în adevăratul sens al cuvântului.

— Sunt de acord cu tine, mon ami.

— Fitzroy pare un tip cinstit.

— Lordul Alloway insistă mult asupra acestui aspect.

— Şi totuşi e ceva în comportamentul lui…

— E aproape prea bun ca să fie adevărat? Şi eu am simţit asta. Pe de altă parte, prietena noastră, doamna Conrad, cu siguranţă nu e bună deloc.

— Şi camera ei se află deasupra biroului, am spus eu meditativ, uitându-mă fix la Poirot.

Dădu din cap cu un uşor zâmbet.

— Nu, mon ami, nu pot să cred în mod serios că acea doamnă superbă s-a strecurat jos pe hornul şemineului, sau a coborât cu o frânghie din balcon.

În timp ce vorbeam, uşa se deschise şi spre marea mea surpriză, lady Juliet Weardale intră rapid şi fără zgomot.

— Domnule Poirot, spuse ea aproape pe nerăsuflate, putem vorbi între patru ochi?

— Milady, căpitanul Hastings este ca alter ego al meu. Puteţi vorbi în prezenţa lui ca şi cum n-ar conta, n-ar fi de faţă. Vă rog să luaţi loc.

Se aşeză cu ochii încă fixaţi asupra lui Poirot.

— Ceea ce am de spus e cam dificil. Vă ocupaţi de caz. Dacă documentele vor fi returnate, afacerea va fi încheiată? Vreau să spun, s-ar putea face fără să se mai pună întrebări?

Poirot o privi cu gravitate.

— Staţi să înţeleg, madame. Ele îmi vor fi date mie, aşa-i? Şi eu urmează să le restitui lordului Alloway cu condiţia ca el să nu întrebe de unde le am?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Asta am vrut să spun. Dar trebuie să fiu sigură că nu se face… Publicitate.

— Nu cred că lordul Alloway este prea dornic de publicitate, spuse Poirot serios.

— Atunci, acceptaţi? Strigă ea nerăbdătoare după un răspuns.

— O clipă, milady. Depinde cât de repede îmi veţi înmâna documentele.

— Aproape imediat.

Poirot se uită la pendulă.

— Exact, cât de repede?

— Să spunem… Zece minute, şopti ea.

— Accept, milady.

Ieşi grăbită din cameră. Am strâns din buze, ca şi cum aş fi fluierat.

— Poţi să-mi rezumi situaţia, Hastings?

— Bridge, am răspuns succint.

— Ah, îţi aminteşti cuvintele rostite de domnul amiral! Ce nenorocire! Te felicit, Hastings!

N-am mai spus nimic deoarece lordul Alloway intră şi se uită întrebător spre Poirot.

— Mai ai şi alte idei, domnule Poirot? Mă tem că răspunsurile la întrebările dumitale au fost cam dezamăgitoare.

— Câtuşi de puţin, milord. Au fost chiar suficient de clare. Nu mai este necesar să rămân aici, cu permisiunea dumneavoastră, am să mă întorc imediat la Londra.

Lordul Alloway rămase perplex.

— Dar… Ce-aţi descoperit? Ştiţi cine-a luat planurile?

— Da milord, ştiu. Spuneţi-mi, în cazul în care documentele sunt returnate anonim, nu veţi mai pretinde alte cercetări?

Lordul Alloway se uită fix la el.

— Vreţi să spuneţi cu condiţia acordării unei sume de bani?

— Nu, milord, returnate fără nici o condiţie.

— Bineînţeles, recuperarea planurilor este lucrul cel mai important, spuse lordul Alloway încet. Se uită uimit şi fără să înţeleagă.

— Atunci v-aş recomanda în mod serios să adoptaţi această atitudine. Numai dumneavoastră, amiralul şi secretarul ştiţi despre dispariţia lor. Numai dumneavoastră trei trebuie să aflaţi despre restituirea lor. Şi puteţi conta pe mine ca să vă sprijin din toate punctele de vedere – lăsaţi misterul pe umerii mei. Mi-aţi cerut să vă redau documentele – am făcut asta. Nu ştiţi mai multe. Se ridică şi-i întinse mâna. Milord, mi-a părut bine că v-am întâlnit. Am încredere în dumneavoastră şi în devotamentul dumneavoastră faţă de Anglia. Îi veţi conduce destinele cu mână forte, sigură.

— Domnule Poirot, vă jur c-am să fac tot ce-mi stă în putinţă. Ar putea fi un defect sau o calitate, dar eu cred în mine.

— Aşa face orice om mare. Şi eu sunt la fel, spuse Poirot grandilocvent.

Maşina veni în câteva minute în faţa uşii şi lordul Alloway îşi luă la revedere de la noi pe trepte cu sinceră cordialitate.

— E un om mare, Hastings, spuse Poirot, când am pornit. Are minte, influenţă, putere. El este omul puternic de care Anglia are nevoie pentru a o conduce în aceste zile dificile ale reconstrucţiei de după război.

— Sunt gata să fiu de acord cu tot ce spui Poirot, dar ce e cu lady Juliet? Va returna ea documentele direct lui Alloway? Ce va crede când le va descoperi fără nici un cuvânt?

— Hastings, am să-ţi pun o mică întrebare. De ce, când a vorbit cu mine, nu mi-a dat planurile atunci şi acolo?

— Nu le avea la ea.

— Perfect. Cât timp i-ar fi luat să le aducă din camera ei? Sau dintr-o ascunzătoare din casă? Nu trebuie să-mi răspunzi. Îţi spun eu. Probabil vreo două minute şi jumătate! Dar ea cere zece minute. De ce? Pentru că în mod clar ea trebuie să le obţină de la o altă persoană, să argumenteze sau să se certe cu acea persoană înainte de a le preda. Acum, care ar putea fi persoana aceea? Nici vorbă de doamna Conrad, ci un membru al propriei ei familii, soţul sau fiul său. Care dintre ei este mai probabil? Leonard Weardale a spus că s-a dus direct să se culce. Ştim că asta nu-i adevărat. Să presupunem că mama s-a dus în camera lui şi nu l-a găsit; să presupunem că a coborât plină de o teamă nedefinită – nu prea e o comoară fiul ăla al ei! Nu-l găseşte, dar mai târziu îl aude negând c-ar fi părăsit camera sa. Ea trage concluzia că el este hoţul. De aici, discuţia ei cu mine. Dar, mon ami, noi ştim ceva ce lady Juliet nu ştie: că fiul ei n-ar fi putut fi în birou, pentru că el era pe scară, sărutând-o pe frumuşica franţuzoaică. Deşi ea nu cunoaşte acest lucru, Leonard Weardale are un alibi.

— Bine, dar atunci cine a furat documentele? Se pare că i-am eliminat pe toţi: lady Juliet, fiul ei, doamna Conrad, franţuzoaica…

— Exact. Foloseşte-ţi micile tale celule cenuşii, prietene. Soluţia îţi sare în ochi.

Am dat din cap neputincios.

— Dar, cum nu! Dacă te-ai concentra mai mult! Uite, deci, Fitzroy iese din cameră, lăsă hârtiile pe birou. Câteva minute mai târziu, lordul Alloway intră, se duce la ele şi documentele au dispărut. Numai două lucruri sunt posibile: ori Fitzroy nu le-a lăsat, ci le-a pus în buzunarul lui – şi asta nu-i raţional fiindcă, aşa cum a subliniat Alloway, le-ar fi putut copia oricând ar fi vrut – ori documentele erau acolo când lordul Alloway a intrat şi în acest caz ele au fost introduse în buzunarul său.

— Lordul Alloway hoţ, am spus, stupefiat. Dar de ce? De ce?

— Nu mi-ai povestit tu de un scandal în trecut? Mi-ai spus că a fost achitat. Dar să presupunem că fusese adevărat? În viaţa publică engleză nu trebuie să fie nici un scandal. Dacă afacerea ar fi fost scormonită şi s-ar fi găsit probe împotriva lui acum, atunci adio pentru cariera sa politică. Să presupunem că era şantajat, preţul cerut fiind planurile submarinului.

— Dar omul e un trădător mârşav! Am strigat eu.

— O, nu, nu este. E inteligent şi plin de idei. Să presupunem, prietene, că a copiat planurile alea, făcând – pentru că este un inginer deştept – o mică schimbare în fiecare parte, aşa încât ele ar deveni aproape inaplicabile. El înmânează planurile false agentului duşman – doamna Conrad, cred; dar pentru ca să nu se ridice nici o suspiciune în privinţa veridicităţii lor, planurile trebuie să fie furate. Face tot ce poate ca să nu planeze nici o suspiciune asupra vreunuia din casă, pretinzând că a văzut un om fugind pe fereastră. Dar aici se poticneşte de încăpăţânarea amiralului. Aşa că următoarea sa grijă este ca nici o bănuială să nu cadă asupra lui Fitzroy.

— Asta-i găselniţa ta, Poirot, am obiectat eu.

— Asta-i psihologie, mon ami. Un om care ar fi înmânat planurile reale n-ar fi fost ultrascrupulos în privinţa cui avea să cadă pradă suspiciunilor. Şi de ce a fost el atât de preocupat ca nici un detaliu privind furtul să nu ajungă la doamna Conrad? Pentru că el îi înmânase planurile contrafăcute, mai devreme în seara aceasta şi nu vroia ca ea să afle că furtul a avut loc mai târziu.

— Mă întreb dacă ai dreptate.

— Bineînţeles că am dreptate. Am vorbit cu Alloway ca între oameni mari şi el a înţeles perfect. O să vezi.

Un lucru e sigur. În ziua când Alloway a devenit prim ministru un cec şi o fotografie semnată au sosit; pe fotografie erau cuvintele: „Discretului meu prieten, Hercule Poirot, de la Alloway”.

Cred că tipul „Z” al submarinului determină mare exaltare în cercurile navale. Se spune că el va revoluţiona marina navală modernă. Am auzit că o anumită putere străină a încercat să construiască ceva de acelaşi tip şi rezultatul a fost un trist eşec. Dar încă mai cred că Poirot ghicise. El o face prea des şi o s-o încurce într-o zi.

SFÂRŞIT